

Μια μικρή ιστορία για τις δύσκολες ώρες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην Αιθιοπία παλεύουμε όλοι για κάτι καλύτερο. Το τι αποτελεί “καλύτερο” αφήνω τον καθένα να το ορίσει με τα όνειρα και τα πιστεύω του.

Το 2012 ολοκληρώναμε το ταξίδι μας στην Kombolcha εξαντλημένοι και με μικτά συναισθήματα: ικανοποιημένοι για το τι είχαμε προσπαθήσει με την καρδιά μας, απογοητευμένοι για όσα δεν είχαμε καταφέρει, με μια απίστευτη νοσταλγία για όλα αυτά τα παιδιά που μας αποχαιρετούσαν. Θα τα ξανασυναντούσαμε άραγε; Νιώθαμε επίσης μια ανακούφιση: είχε ολοκληρωθεί η αποστολή χωρίς σοβαρά προβλήματα και την επομένη θα είμασταν κοντά στους δικούς μας... Τελευταία μέρα, τελευταίο βράδυ.

Τότε εμφανίστηκε ο Betigel, ένα παιδί που είχε βγει πρόσφατα από το Κέντρο. Ενήλικας πια, μόλις είχε βρει δουλειά σε κοντινό ξενοδοχείο. Επέμενε να με πάει να δω το θείο του, που είχε ζάχαρο. Το σπίτι, έξω από την πόλη, χωματόδρομος, σούρουπο, 4 άτομα σ' ένα τρίτροχο!

Γενικά, όταν μου ζητάνε τη βοήθειά μου σαν ιατρό στην Αιθιοπία σφίγγεται λίγο η καρδιά μου. Μου θυμίζει κάτι από την αγωνία που ένιωθα εντελώς άπειρη στις πρώτες μου εφημερίες. Τι να κάνεις τις γνώσεις σου όταν σου λείπουν όλα τα υποστηρικτικά μέσα (φάρμακα, εργαστήρια, συνάδελφοι άλλων ειδικοτήτων). Εκεί, ανήμπορος ιατρός παλαιών εποχών, ένα μυαλό και δυο χέρια μπροστά στον πόνο, το θάνατο, και, πάνω απ' όλα, στην απέραντη πίστη των άλλων στις δυνάμεις σου. Σε θέλουνε θαυματουργό. Μόνη σιγουριά σου, η ανεπάρκειά σου.

Φτάσαμε κάποτε στο σπίτι. Ο ασθενής, 40 ετών, δυο μικρά παιδιά, μη ρυθμισμένο σάκχαρο, ακρωτηριασμός κάτω από το γόνατο, μια μολυσμένη πληγή που δεν έκλεινε, τον είχαν βγάλει από το νοσοκομείο την προηγούμενη μέρα. Μας

περίμεναν με εδέσματα και λουλούδια και καφέ. Τέτοια υποδοχή μόνο στην ελληνική επαρχία έχω τύχει! Ήταν φανερό ότι είχαν δώσει ό,τι είχαν και δεν είχαν για να μας υποδεχτούν αξιοπρεπώς.

Όμως, μόνο χαρά δεν μπορούσες να νιώσεις. Αν και είχα προβλέψει μια δύσκολη κατάσταση, δεν είχα ετοιμαστεί για τα χειρότερα: σωριασμένος σε ένα παλιό στρώμα χάρω, ένας ετοιμοθάνατος, σιωπηλός με κοίταζε με το μάτι εκείνου που ξέρει πως φεύγει, γυαλιστερό, πυρετός, οδύνη που σε καρφώνει. Αμήχανα, επανέλαβα τις οικείες χειρονομίες «τελετουργίας» που λειτουργούν σαν φράγμα, φυλαχτό, μεταξύ ασθενή και θεραπευτή τις δύσκολες ώρες: ακουστικό, πιεσόμετρο, ξεσκεπάζεις αναγκαστικά την πληγή που αναγνώρισε η μύτη σου πριν την αντικρύσεις καθώς η γάγγραινα προχωράει. Νοιώθεις γελοίος ηθοποιός σε μια απαίσια παράσταση. Και τα μάτια ολονών, συγγενών και γειτόνων, βαραίνουν πάνω σου: τι θα πεις; Σε ποια γλώσσα;

Δειλά, για να ξεφύγω κάπως, και μην έχοντας κάποια αρμοδιότητα να κλείσω τα μάτια του ανθρώπου, όπως θα το έκανε ένας παππάς, θυμήθηκα ότι μου είχαν απομείνει δέκα δισκία Ciproxin, κατάλληλο για λοίμωξη οστών. Μόνο που ήθελε 2 χάπια την ημέρα για βδομάδες ! Με τη σοβαρότητα που αρμόζει στο γιατρό και κόντρα σε κάθε ορθολογιστική ιατρική διέταξα ένα δίσκιο ημερησίως για δέκα μέρες. Έτσι έφυγα. Καθόλου περήφανη.

Δυο χρόνια αργότερα είμαστε ξανά στην Kombolcha. Φτάνοντας στο ξενοδοχείο ο Betigel τρέχει να μου πει πως ο γαμπρός του είναι καλά! Τόσο τον είχα ξεγράψει τον άνθρωπο που δεν κατάλαβα αμέσως για ποιον μου μιλούσε. Και πήγαμε πάλι με το τρίτροχο ταξί στο πουθενά. Πάλι διακοσμημένο το σπίτι λες και ήταν Χριστούγεννα. Ο γαμπρός όρθιος και χαμογελαστός! Είχε αποκτήσει ένα τεχνητό πόδι μόλις δύο βδομάδες πριν και πρωτοπερπατούσε στητός, περήφανος! Αυτή τη φορά, έφαγα με όρεξη!

Να προσθέσω ότι ο Betigel έχτισε το σπίτι αυτό με τη βοήθεια της “μαμάς” του στη Λάρισα, η οποία είχε δώσει λεφτά για να αγοράσει τα ξύλα. Τα υπόλοιπα τα έφτιαξε μόνος του. Ασπρισμένους τοίχους, πεντακάθαρο μέσα κι έξω, λουλούδια σε βαμμένους τενεκέδες, όπως στην Ελλάδα. Ο μισθός του στο ξενοδοχείο είναι μόλις 32 ευρώ το μήνα, για να ζουν 8 άνθρωποι...

Πηγές: [.lalibela.gr](http://lalibela.gr)– ierapostolos.blogspot.gr